

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 5. Frons filij in parentem ingrati à bufone deformata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

Vide Vitā
S. Adal-
berti,

Hesiod.
in Theo-
gonia.
Æschylus
in Pro-
metheo.

pileo tectam. Eam nimirum coronam so-
boli meruerat mater, quæ ne Iesuitarum
obliuisci posset, in fætu suo, pro pilo, pi-
leum intuebatur. Sed hæc de pileo & pilo
fatis. Neq; enim hîc memorabo de mon-
strofitate eorum, qui S. Adalbertum occi-
dêre, & semialbo capillo ac barba, velut
creta notati, alijsq; malis affecti, scelus
suum vultui inscriptum circumtulerunt.
Similia enim occurrunt plurima, & vera,
sicut illa sunt fabulosa, quæ dicuntur de
Gorgonibus, ideò quòd canæ natæ essent,
Græarum nomine vocatis. Neque enim
hæc maiorem fidem merentur, quàm quòd
vnum dentem, vnumq; oculum commu-
nem habuerint, quo, vbi domo exirent,
vterentur.

§. V.

*Frons filij in parentem ingrati à bufone de-
formata.*

Them.
Cantipr.
l. 2. Apū,
c. 7. §. 4.
Simile
exemplū
refert Cæ-
sarius lib.
6. c. 22.

A capillis ad frontem descendat sermo.
Est terribile, quod narrabo, sed magnis,
multis, fide dignis testibus firmatum. Erat
in Normannia vir quispiam sanguine haud
clarus, diuitijs tamen maximis cumulatus.
Huic vnicus filius in delitijs fuit. Quam-
obrem etiam inter delicias eum educauit.

Eum

Eum filium filiae suae in maritum poposcit nobilis prosapia miles, conditione posita, si ipse bonis suis cedere, filioque omnium rerum suarum possessionem tradere vellet; filium vicissim, quaecunque vel patri necessaria, vel matri forent, abunde suppeditaturum. Aspera parentibus illa conditio videbatur, & periculosa. Sed qui vna cum milite venerant, alias ei super alias rationes ingesserunt; jam filiae formam, jam gentis nobilitatem, jam prudentiam, peritiamque aeternae commendant; & ne quid filio diffideret, etiam atque etiam persuadentes. Quid spes honoris & posteritatis non efficit? Consensit in nuptias Polyplusius. Abdicavit se dominio uterque parens; filius & sponsam adeptus est, & patriam in omnia bona potestatem. Beneficia, ut quaedam vina, non nisi recentia dulcedinem exserunt, antiqua acescunt. Quare & noui isti nupti, primo a nuptiis anno, memores vnde sibi opes affluerint, parentibus honores magnos exhibuerunt, omniaque ad vitam atque sustentationem necessaria, bono vultu, benignis verbis, insigni libertate, laeta promptitudine praebuerunt; adeo, ut gauderent progenitores,

sc.

se cura atque labore liberatos iam omnia, quàm priùs, in maiore otio & quiete habere; & verè frui ijs, quæ antea plus molestiæ, quàm solatij fecissent. Talis erat primus abdicatæ potestatis annus. Secundus iam contractiore manu ibat, &, quasi senescente beneficij memoria, omnia parcius administrabantur. Tertius deinde annus, deposita verecundia, ostendebat fortunas paternas non ad filium, sed ad herum Euclionem fuisse translatas. Nihil ille exquisiti, nihil melioris notæ, vel cibi, vel potus, vel vestimenti parentibus suppetebat. Iam hoc querebatur sibi, iam illud deesse. Nullum præstans vinum emi, nihil pro culina electum haberi posse dicebat. Aliquando & pecuniæ inopiam caussabatur; aliquando prætendebat hanc, aliquando illam necessitatem incidisse. Ita semper aliquid erat, ob quod progenitoribus petita negaret. Tandem ad extremam eum vxor & auarities perduxit impudentiam. Neq; enim iam excusabat suas sordes, sed insuper etiam accusabat parentum insatiabilitatem, vt quibus nihil sufficeret, nihil satis dari posset. Illorum prodigalitate redigi se ad incitas; importunitate ad impati-

entiam

entiam cogi. Denique ut utrinque pax maior esset, & utriusque partis quieti consuleretur, ex uxoris consilio, exiguam quandam à regione domus suæ casam parentibus conduxit, ita fore ratus, ut coniugibus iunioribus, seniorum querelæ ac morositas minùs esset molesta; atque tantò securiùs negari possent, quæ oculis essent subducta. Eliminantur itaque à domo sua decrepiti parentes, & à filio separantur, cogunturq; ex ædibus bene instructis in vilissimum mapale, & tecta ventis pluuiisq; peruia emigrare. Ibi ergo in laribus malè materiatis, præter cæli, etiam filij iniurias quotidie deplorabant. Nihil recens coctum, nihil integrum; ea solùm quæ mensæ superfuerant, & plerumque tunc demum, cùm jam esui ampliùs idonea non essent, à filio mittebantur. Et interea apud nulum canes meliùs, quàm mariti parentes prandebant. Quæ causa fuit, ut miseri parentes, nunquam sine lachrymis accumberent, & plerumque *potum suum* Plal. 101. *cum fletu miscerent.* 10. Accedebat ad hanc calamitatem, quòd seu querendi, seu petendi causa, vix interdum domum filij intrare auderent, ita vultuosè aspiciebantur, ita

COM-

compendiosè salutabantur ; ita asperè, quid vellent, interrogabantur. Itaque per vernam plerumq; internuncium id, quod cuperent, non mandabant, sed mendicabant. Non potuit diuina Nemesis tam crudelem diutiùs intueri impietatem. Fortè aliquando, in filij ædibus, anser veru transfixus affabatur, & , pinguedine in prunas defluente, ventus nidorem & fumum per omnem viciniam difflabat. Non potuit ergo latere tam sapidæ dapis odor, famelicos parentes è regione habitantes, & vix sex passibus distantes. Ac, ne erraret, mater curiosioribus oculis alitè ipsum obseruauit ad ignes stridentem. Itaque eiusmodi verbis seniculum maritū compellauit. Vide, mi coniux, vt lautè cœnat filius noster, nobis propemodum fame enectis ! Strepit anser inter prunas, inuitat odor ; nonne naribus hariolaris ? numquid dentes pruriunt ? Me feminam magis decet paucis esse contentam. Tu autem abi, obsecro, & te ipsum inuita, vt semel saltem araneantem stomachum, & dudum impatienter latrantem ventrem, tranquilles. Non fuit difficile esurienti persuadere, vt vellet edere. Arrepto igitur

scipione,

scipione, prætrepidum spe filicernium seniliter cucurrit, ne post oua veniret ad mala. Vidit eum de fenestra filius venientem, celerique properatione ab igne remotum anserem occuluit; moxque, velut nihil fecisset, patri obuius quæsiuit, quid negotij id temporis, apud se haberet? Ipsa hæc filij interrogatio patri pro responso fuit. Qui illico etiam animaduertit, anserem, sine plumis licet, aliò auolasse. Altè illi hoc vulnus in pectus descenderat, sed preffit dolorem, reque omni dissimulata, & ventre malè contento domum reuersus est. Quid ibi anus mater, quid suam ipse sortem, inter fletus & gemitus accusans, sint collocuti, quid cælo & superis questi, vos cogitate. Deus certè non potuit ferre tantam rei indignitatem. Digresso patre, filius mandauit ancillæ, vt anserem in culinam reportaret, & perassaret. Volat puella, auem ex penu relatura. Eò vbi peruenit, fœdum visu reperit spectaculum. Iacebat in grandi patella anser supinus. At pectori eius, tanquam vultur Tityo, pinguis infidebat bufo. Caput illi tumidum; oculi prominentes & ignei; os rotundum, & perflabili patore hians; ven-

R

ter

ter obesus; color luridus; pedes semicruris
dam auem tenacissimè apprehedentes.
Tali conuiuia conspecto territa ancillula,
metuendū in modū vociferata est. Accur-
rit herus, & baculo vnde vnde arrepto, im-
puratam bestiam excutere institit. Illa, ve-
lut vim vi vindicatura, ab ansere in per-
cutientis faciem insiliit, frontique eius ita
pertinaciter inhæsit, vt nulla vel vi, vel ar-
te auelli posset. Ita filij erga parentes suos
barbaram inhumanitatem puniuit Deus;
fuitq; ea pœna tantò grauior, quantò diu-
turnior. Quippe multis annis durauit.
Auxit miraculi stuporem quòd, quoties-
cunque monstri illius pars aliqua tange-
batur, ita miser ille cruciabatur, ac si col-
lius feriretur. *Conterritus igitur, inquit*
author, mirabiliter & contritus adiit dioecesa-
num Episcopum, & cum omni dolore confessus,
pro pœnitentia recepit ab illo, vt per omnes fi-
nes Normannie, & Gallie ciuitates, reuelata
facie circuiret, & ubiq; narraret populis euen-
tum rei, vt per hoc exemplum sumerent filij
honorare parentes, & discerent, quàm pericu-
losum sit & nociuum, vicem non rependere la-
boribus, quos ipsi parentes filijs impenderunt.
Hunc ergo hominem, cum bufonis monstro
circum-

circumeuntem, ut diximus, Frater Ioannes de magno Ponte ordinis Prædicatorum, sicut per ipsum nobis relatum est, vidit in iuuentute Parisijs palam referentem omnibus, & monstrantem, quod pro inhonoratione parentum passus fuerat, multis annis, & adhuc secundum Dei voluntatem pateretur. Hunc postea, sed non per dictum fratrem Ioannem, audiimus Sanctorum quorundam precibus liberatum, & disparuisse subito fœdum monstrum. Magnum utique bufo iste in fronte monstrum fuit. Sed longè maius, frontem ipsam sine fronte fuisse, neque erubuisse, negare rem tantillam patri, à quo omnia acceperat. Discite hinc, ô filij, quàm non solùm monstrosa, sed etiam monstris digna res sit, parentes non venerari. Quid dico non venerari? contemnere. Et tamen, prò dolor, res est quotidiana! Est igitur in hoc monstrum maximè monstruosum, quòd non sit rarum.

§. VI.

Oculorum & aurium peccata in iisdem membris punita.

Sub fronte sunt oculi, quorum officium est, ut sint velut duæ corporis lucernæ, iuxta illud: *Lucerna corporis tui est oculus tuus.* Matth. 6,